

Sygn. akt IV U 388/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2019r. w S.

odwołania D. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 21 marca 2018 r. Nr (...)

w sprawie D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo D. M. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01 października 2017r. do 10 listopada 2020r.

Sygn. akt: IV U 388/18 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 21 marca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił D. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył D. M. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał na schorzenia narządu ruchu oraz schorzenie w postaci padaczki, które uniemożliwiają mu pracę (odwołanie wraz z załącznikiem k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 marca 2018r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 października 2017r. wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wniosek D. M. o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1-3 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy

skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 19 stycznia 2018r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 19 stycznia 2018r. k.28 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 7 marca 2018r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.8 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 7 marca 2018r. k.30 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 21 marca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 21 marca 2018r. k.32 akt rentowych).

Ubezpieczony ma niespełna 40 lat i wykształcenie średnie w zawodzie elektromechanik. W wyuczonym zawodzie ubezpieczony pracował przez niecały rok czasu. Następnie przez niespełna rok pracował jako sanitariusz. W dalsze kolejności – przez 1,5 roku pracował jako betoniarz-zbrojarz, a następnie jako pracownik magazynowy w firmie produkującej styropian i dalej jako pracownik ochrony (świadczenia pracy za okres od 1998r. do 2005r. k.7-13 akt rentowych). Od listopada 2005r. do 16 kwietnia 2016r. ubezpieczony pracował w dużych sklepach spożywczych (marketach) jako pracownik hali i operator wózka widłowego wykonując pracę polegającą na wykładaniu towarów na półki (świadczenia pracy k.14-16 akt rentowych i wyjaśnienia ubezpieczonego k.54-54v akt sprawy).

Ubezpieczony cierpi na padaczkę i zespół zależności alkoholowej. Padaczka jest leczona farmakologicznie, napady występują rzadko. W marcu 2017r. rozpoznano u ubezpieczonego przebyte - prawdopodobnie w trakcie napadu padaczkowego - kompresyjne złamanie trzonów kręgów Th5, Th6, Th7 i złamanie żeber, które skutkują przewlekłymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa Th i L/S oraz pogłębieniem kifozy piersiowej kręgosłupa. W przeszłości ubezpieczony przeżył złamanie łokcia lewego skutkujące dolegliwościami bólowymi. Nadto ubezpieczony cierpi na przewlekłe zapalenie oskrzeli. W badaniu przedmiotowym neurologiczno-ortopedycznym stwierdzono u ubezpieczonego drżenie pozycyjne kończyn górnych bez upośledzenia funkcji chwytnej obu rąk, upośledzenie precyzyjnej sprawności rąk, zniekształcenie stawu łokciowego lewego i ograniczenie supinacji przedramienia, a także niewielką ataksję czterokończynową. Rozpoznana u ubezpieczonego padaczka stanowi przeciwwskazanie do wykonywania przez niego pracy na wysokości, przy maszynach w ruchu i w wysokiej temperaturze, do prowadzenia pojazdów mechanicznych, pracy w bezpośrednim kontakcie z energią elektryczną i z ostrymi narzędziami. Z kolei rozpoznane u ubezpieczonego schorzenie narządu ruchu stanowi przeciwwskazanie co ciężkiej pracy fizycznej i dźwigania. W związku z powyższymi schorzeniami neurologicznym i narządu ruchu ubezpieczony nie może wykonywać pracy zgodnej z kwalifikacjami elektromontera, a także pracy ostatnio wykonywanej wymagającej dźwigania, przez co jest częściowo niezdolny do pracy od 19 kwietnia 2017r. (data wystawienia przez lekarza prowadzącego zaświadczenia na druku N-9 – w kopercie na k.53 akt sprawy), a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 10 listopada 2020r. (opinia biegłych: ortopedy, neurologa i pulmonologa k. 34 akt sprawy i opinia uzupełniająca z 8 kwietnia 2019r. k.57 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego D. M. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust.1 i 2 oraz art.58 ust.1 pkt 5 i ust.2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, który w przypadku, gdy niezdolność do pracy powstała po ukończeniu 30. roku życia wynosi 5 lat i powinien przypadać w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed powstaniem niezdolności do pracy, a ponadto niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy

po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonego istnieje niezdolność do pracy, a jeżeli tak, to od kiedy i jakiego stopnia jest to niezdolność. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii i pulmonologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy od 19 kwietnia 2017r., a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 10 listopada 2020r. W złożonej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonego schorzenie neurologiczne pod postacią padaczki oraz schorzenie narządu ruchu będące następstwem przebytego kompresyjnego złamania trzonów kręgów Th5, Th6, Th7 i złamania żeber skutkującego przewlekłymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa Th i L/S oraz pogłębieniem kifozy piersiowej kręgosłupa, a także zniekształcenie stawu łokciowego lewego i ograniczenie supinacji przedramienia. Wskazując na te schorzenia biegli stwierdzili, że uniemożliwiają one ubezpieczonemu pracę zgodną formalnymi kwalifikacjami elektromechanika (z uwagi na padaczkę oraz upośledzenie precyzyjnej sprawności rąk), a także pracę fizyczną, którą ubezpieczony wykonywał przez ostatnie 10 lat polegającą na dźwiganiu towarów. Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniami. Opinia jest spójna i należyte uzasadniona.

Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych zgłoszonego w piśmie z 26 kwietnia 2019r. (k.63-64 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii złożonej przez dotychczasowych biegłych stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami biegłych. Ustaleń biegłych nie podważa twierdzenie organu rentowego, że ubezpieczony wykonywał generalnie proste prace. Fakt wykonywania „prostych” prac ,tj. niewymagających wysokich kwalifikacji, jak np. rozładowywanie towarów w dużych sklepach nie oznacza, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Owe proste prace stanowią bowiem ciężką pracę fizyczną – wymagającą dźwigania, a takiej – jak przekonująco wykazali biegli – ubezpieczony nie może wykonywać.

W ocenie Sądu ubezpieczony spełnił również pozostałe przesłanki wymagane do nabycia renty, gdyż niezdolność do pracy powstała u ubezpieczonego w dniu 19 kwietnia 2017r., a zatem przed upływem 18 miesięcy od ustania ostatniego ubezpieczenia (16 kwiecień 2016r. k.16 akt rentowych), a na przestrzeni 10 lat przed powstaniem niezdolności do pracy ,tj. na przestrzeni od 19 kwietnia 2007r. do 18 kwietnia 2017r. ubezpieczony legitymuje się co najmniej 5-letnim okresem ubezpieczenia (vide: karta przebiegu zatrudnienia k.31 akt rentowych).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku. Prawo do renty ustalone zostało od miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o świadczenie.